

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2015. június 24.*

Tartalomjegyzék

Jogi háttérI - 6	4
A jogvita előzményeii - 9	6
A felek kérelmeii - 14	10
A Weichert C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezésének elfogadhatóságárólI - 15	11
A felek érveii - 15	11
A Bíróság álláspontjaI - 15	11
A Del Monte C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésérőlI - 16	12
A Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekérőlI - 16	12
A felek érveii - 16	12
A Bíróság álláspontjaI - 16	12
A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés arra alapított első jogalapjáról, hogy a jogsértés időszakában a Del Monte és a Weichert között nem állt fenn gazdasági egységI - 17	12
A felek érveii - 17	12
A Bíróság álláspontjaI - 20	14
A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek a bizonyítékok elferdítésére alapított, második jogalapjárólI - 25	18
A felek érveii - 25	18
A Bíróság álláspontjaI - 28	21

* Az eljárás nyelve: angol.

A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek a bizonyítási teherre vonatkozó, harmadik jogalapjáról - 29	22
A felek érveit - 29	22
A Bíróság álláspontjai - 30	22
A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek az in dubio pro reo elvére alapított, negyedik jogalapjáról - 31	23
A felek érveit - 31	23
A Bíróság álláspontjai - 32	23
A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek az egységes és folyamatos jogsértés fennállásának hiányára alapított, ötödik jogalapjáról - 32	24
A felek érveit - 32	24
A Bíróság álláspontjai - 33	24
A Bizottság C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéséről - 35	26
A Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekéről - 35	26
A felek érveit - 35	26
A Bíróság álláspontjai - 35	26
A C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés arra alapított első jogalapjáról, hogy a Weichertet a Bizottság számára történő információközlésre vonatkozó jogi kötelezettség terheli - 35	26
A felek érveit - 35	26
A Bíróság álláspontjai - 37	28
A C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés arra alapított második jogalapjáról, hogy a Del Monte és a Weichert között a közigazgatási eljárás során nem állt fenn gazdasági egység - 39	29
A Weichert és a Del Monte C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezéseiről - 39	29
A felek érveit - 39	29
A Bíróság álláspontjai - 39	29
Az elsőfokú eljárásról - 40	30
A költségekről - 41	30

„Fellebbezés — Verseny — Kartellek — Európai banánpiac — A referenciaárak rögzítésének egyeztetése — Két társaság közötti »gazdasági egység« fogalma — A »meghatározó befolyás« fogalma — Az egyik társaság magatartása másik társaságnak való betudhatósága —

Bizonyítékok elferdítése — Bizonyítási teher — Az in dubio pro reo elve — Az »egységes és folyamatos jogsértés« fogalma — Az »összehangolt magatartás« fogalma — A »cél általi jogsértés« fogalma — A kartell tagjait képező vállalkozások — A Bizottság számára történő információközlés — Jogi kötelezettség — Terjedelem — Az önvádra kötelezés tilalma — Beavatkozó az elsőfokú eljárásban — Csatlakozó fellebbezés — Elfogadhatóság”

A C-293/13. P. és C-294/13 P. sz. egyesített ügyekben,

a **Fresh Del Monte Produce Inc.** (székhelye: George Town, Kajmán-szigetek [Egyesült Királyság], képviselik: B. Meyring Rechtsanwalt és L. Suhr advocate, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. május 24-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselek: A. Biolan, M. Kellerbauer és P. Van Nuffel, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG** (székhelye: Hamburg [Németország], képviselik: K. Smith QC, valamint C. Humpe és S. Kon solicitors)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban (C-293/13. P. sz. ügy),

és

az **Európai Bizottság** (képviselek: A. Biolan, M. Kellerbauer és P. Van Nuffel, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. május 24-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Fresh Del Monte Produce Inc.** (székhelye: George Town, Kajmán-szigetek [Egyesült Királyság], képviselik: B. Meyring Rechtsanwalt és L. Suhr advocate, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperes az elsőfokú eljárásban,

az **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG** (székhelye: Hamburg [Németország], képviselik: K. Smith QC, valamint C. Humpe és S. Kon solicitors)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban (C-294/13. P. sz. ügy),

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnökhelyettese, a második tanács tagjaként eljáró bíró, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev (előadó) és J. L. da Cruz Vilaça bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: V. Tourrès tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. október 9-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2014. december 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésével a Fresh Del Monte Produce Inc. (a továbbiakban: Del Monte) az Európai Unió Törvényszéke Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság ítéletének (T-587/08, EU:T:2013:129, a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék egyrészt elutasította az [EK] 81. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39 188 – „banán”-ügy) 2008. október 15-én hozott C(2008) 5955 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti keresetét, másrészt pedig helyt adott az e határozatban vele szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelmének.
- 2 A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezésével az Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (a továbbiakban: Weichert) a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését kéri.
- 3 A C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésével az Európai Bizottság a megtámadott ítélet rendelkező része 1) pontjának hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék úgy határozott, hogy csökkenti a vitatott határozatban a Del Montéval szemben kiszabott bírságot.
- 4 A C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezéseivel a Del Monte, illetve a Weichert azt kéri, hogy a Bíróság, amennyiben helyt adna a Bizottság ezen ügyben benyújtott fellebbezésének, egyrészt helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben a Törvényszék kimondta, hogy nem hivatkozhatnak az önvádra kötelezés tilalmára, másrészt pedig csökkentse a velük szemben egyetemlegesen kiszabott bírságot.

Jogi háttér

- 5 Az [EUMSZ 101. cikkben] és [az EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) „Információkérés” című 18. cikke az (1)–(4) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében egyszerű kérelem vagy határozat formájában felkérheti a vállalkozásokat vagy vállalkozások társulásait, hogy nyújtsanak be minden szükséges információt.

(2) Az egyszerű információkérésnek a vállalkozás vagy a vállalkozások társulása részére történő megküldésekor a Bizottság közli a kérelem jogalapját és célját, meghatározza, milyen információra van szükség, és meghatározza azt a határidőt, amelyen belül az információt be kell nyújtani, és utal azokra a szankciókra, amelyeket a hiányos vagy félrevezető információnyújtás esetére a 23. cikk előír.

(3) Ha a Bizottság határozat útján kéri a vállalkozásokat vagy a vállalkozások társulásait az információszolgáltatásra, közli a kérelem jogalapját és célját, meghatározza, milyen információra van szükség, és meghatározza azt a határidőt, amelyen belül az információt be kell nyújtani. A Bizottság utal a 23. cikkben előírt szankciókra, valamint utal a 24. cikkben előírt szankciókra vagy kiszabja azokat. Utal továbbá arra a jogra, hogy határozata a Bírósággal felülvizsgálható.

(4) A vállalkozások tulajdonosai vagy képviselői, és jogi személyek, társaságok, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező társulások esetén a jogszabály vagy a létesítő okirat által képviseletre felhatalmazott személyek benyújtják az érintett vállalkozás vagy vállalkozások társulása nevében a kért információt. A megfelelően meghatalmazott ügyvédek az ügyfelük nevében jogosultak az információ benyújtására. Az utóbbiak teljes mértékben felelősek az átadott információ hiányos, pontatlan vagy félrevezető voltaért.”

6 Az említett rendelet „Bírságok” című 23. cikke az (1) bekezdésének a) és b) pontjában kimondja:

„A Bizottság határozattal bírságot szabhat ki a vállalkozásokra és vállalkozások társulásaira, amelynek mértéke nem haladhatja meg az előző üzleti év teljes forgalmának 1%-át, amennyiben azok szándékosan vagy gondatlanul:

- a) téves, hiányos vagy félrevezető információval szolgálnak a 17. cikk vagy a 18. cikk (2) bekezdése szerint feltett kérdésre;
- b) téves vagy félrevezető információval szolgálnak, vagy a meghatározott időn belül nem szolgálnak információval a 17. cikk vagy a 18. cikk (3) bekezdése szerint elfogadott határozat által feltett kérdésre.”

7 Ugyanezen rendelet „Kényszerítő bírságok” című 24. cikke az (1) bekezdésének d) pontjában a következőket írja elő:

„A Bizottság határozat útján a vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira a határozatban megjelölt naptól számítva, az előző üzleti évben bonyolított átlagos napi forgalmuk 5%-át meg nem haladó mértékű kényszerítő bírságot szabhat ki vállalkozások vagy vállalkozások társulásaira annak kikényszerítése érdekében, hogy:

[...]

- d) a 17. cikk vagy a 18. cikk (3) bekezdése értelmében hozott határozat útján kért teljes körű megfelelő tájékoztatással szolgáljanak.”

8 A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) 20–23. pontja szerint:

„B. A bírság csökkentése

20. Azok a vállalkozások, amelyek nem felelnek meg a fenti A. szakasz feltételeinek, jogosultak lehetnek annak a bírságnak a csökkentésére, amelyet egyébként kiszabtak volna.

21. Annak érdekében, hogy a csökkentésre jogosultságot szerezzon, a vállalkozásnak a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania a feltehető jogsértésre vonatkozó olyan bizonyítékait, amelyek jelentős hozzáadott értéket képviselnek a Bizottságnak már rendelkezésére álló bizonyítékok értékéhez képest, és véget kell vetnie a feltehető jogsértésben való részvételének nem később, mint a bizonyíték benyújtása időpontjában.

22. A »hozzáadott érték« fogalma arra vonatkozik, hogy a benyújtott bizonyíték jellege és/vagy részletessége folytán mennyiben segíti a Bizottságot a kérdéses tényállás bizonyításában. Ennek mérlegelésében a Bizottság általában azokat az írásos bizonyítékokat, amelyek abból az időszakból származnak, mint a bizonyítandó tényállás, értékesebbnek tekinti, mint a később keletkezett bizonyítékokat. Ehhez hasonlóan a kérdéses tényállással kapcsolatos közvetlen bizonyítékokat általában nagyobb értékűnek tekinti, mint a közvetett vonatkozásúakat.
23. A Bizottság a közigazgatási eljárás végén elfogadott végső határozatban eldönti a következőket:
- a vállalkozás által szolgáltatott bizonyíték jelentős hozzáadott értéket képviselt-e az egyidejűleg a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékokhoz képest;
  - a vállalkozásnak nyújtott csökkentés mértéke az egyébként kiszabható bírsághoz képest mekkora, a következők szerint:
    - a 21. pontnak megfelelő első vállalkozás esetében: 30–50%-os csökkentés;
    - a 21. pontnak megfelelő második vállalkozás esetében: 20–30%-os csökkentés;
    - a 21. pontnak megfelelő további vállalkozások esetében: 20%-ig terjedő csökkentés.

Annak érdekében, hogy e tartományok mindegyikében meg tudja határozni a csökkentés mértékét, a Bizottság figyelembe veszi a 21. pont feltételeinek megfelelő bizonyíték benyújtásának időpontját és az általa képviselt hozzáadott érték mértékét. Figyelembe veheti még, hogy a benyújtás időpontját követően a vállalkozás milyen mértékben és mennyire folyamatosan működött együtt vele.

Továbbá, ha egy vállalkozás a Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre vonatkozóan szolgáltat bizonyítékot, amely közvetlenül összefügg a feltételezett kartell jelentőségével vagy fennállása időtartamával, a Bizottság ezeket a tényezőket nem veszi figyelembe a bizonyítékot szolgáltató vállalkozásra kiszabott bírság megállapításakor.”

A jogvita előzményei

- A jelen eljárás érdekében a jogvitának a megtámadott ítélet 1–35. pontjában bemutatott előzményei a következőképpen foglalhatók össze.
- A Fresh Del Monte Produce csoport a friss és frissen darabolt zöldség és gyümölcs piacán a világ egyik legnagyobb vertikálisan integrált termelője, nagykereskedője és forgalmazója, valamint a feldolgozott zöldség és gyümölcs, lé, italok, snackek és desszertek európai, egyesült államokbeli, közel-keleti és afrikai piacán az egyik legjelentősebb termelő és forgalmazó. Termékeit, többek között a banánt, világszerte a Del Monte márkanév alatt forgalmazza.
- A Del Monte a Fresh Del Monte Produce csoport végső anyavállalata. Ez utóbbi csoport az európai banánforgalmazásban számos, kizárólagos tulajdonában lévő leányvállalat, többek között a Del Monte Fresh Produce International Inc., a Del Monte (Germany) GmbH és a Del Monte (Holland) BV révén vesz részt.
- A tényállás megvalósulásának idején a Weichert a német jog szerint alapított betéti társaságként elsődlegesen a banán, az ananász és egyéb egzotikus gyümölcsök észak-európai forgalmazásával foglalkozott. 1994. június 24-től 2002. december 31-ig a Del Monte közvetve 80%-os részesedéssel

rendelkezett a Weichertben, a kizárólagos tulajdonában lévő Westeuropa-Amerika-Linie GmbH nevű leányvállalata (a továbbiakban: WAL) révén. 2002. december 31-ig a Weichert volt a Del Monte márkájú banán kizárólagos észak-európai forgalmazója.

- 13 E tekintetben a Bizottság a vitatott határozat (382) és (383) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a Weichert a Del Monte mint kültag, és kezdetben D. W., majd 1999 márciusától a Weichert család mint beltág között partnerség volt. A Bizottság utalt különösen arra, hogy az e közös vállalkozás tagjai közötti üzleti viszonyt egyrészt a társasági szerződés teremtette meg, amelynek célja az volt, hogy meghatározza a betéti társaság jogállását, konkrétan pedig az ellenőrzési és irányítási mechanizmusokat (a továbbiakban: társasági szerződés), másrészt pedig a Del Monte által szállított banán Közösségbe történő behozatala céljából kötött kizárólagos forgalmazási megállapodás (a továbbiakban: forgalmazási megállapodás) teremtette meg.
- 14 2005. április 8-án a Chiquita Brands International Inc. (a továbbiakban: Chiquita) a 2002. évi engedélyezési közlemény alapján mentesség iránti kérelmet nyújtott be.
- 15 2005. május 3-án a Bizottság az említett közlemény 8. pontjának a) alpontja alapján feltételes bírságmentességet nyújtott a Chiquita számára.
- 16 2007. július 20-án a Bizottság kifogásközlést intézett többek között a Chiquitához, a Dole Food Company Inc.-hez (a továbbiakban: Dole), a Del Montéhoz és a Weicherthez.
- 17 2008. október 15-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelynek (1)–(3) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy a határozat címzettjei az Észak-Európában, azaz Belgiumban, Dániában, Németországban, Luxemburgban, Hollandiában, Ausztriában, Finnországban, valamint Svédországban forgalmazott banánra vonatkozó referenciaárai egyeztetésében megnyilvánuló összehangolt magatartásban vettek részt 2000. január 1-jétől 2002. december 31-ig.
- 18 A vitatott határozat (104) és (107) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Chiquita, a Dole és a Weichert minden héten, jelen esetben csütörtök reggelente meghatározták a márkájukra vonatkozó referenciaárait, és erről tájékoztatták vevőiket. A „referenciaár” kifejezés rendszerint a zöld banánra vonatkozó referenciaárnak felelt meg, a sárga banánra vonatkozó referenciaár általában az ún. „zöld” ajánlat érlelési díjjal növelt összegének felelt meg.
- 19 A Bizottság a vitatott határozat (34) és (104) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy a kiskereskedők és a forgalmazók által a banánért fizetett „tényleges árak” vagy a hetente – a jelen esetben csütörtök délutánonként vagy később – folytatott tárgyalások, vagy olyan szállítási szerződések végrehajtásának eredményei voltak, amelyek előre meghatározott árazási formulái rögzített árat tartalmaztak, vagy az árat az eladó vagy annak versenytársa referenciaárához, vagy egy más referenciaárhoz köthették, mint például az „Aldi-árhoz”. Az Aldi kiskereskedelmi lánc minden csütörtökön 11 óra és 11 óra 30 perc között ajánlatokat kapott a szállítótól, és ezt követően ellenjavaslatot tett; a szállítóknak fizetett „Aldi-ár” meghatározására általában 14 óra körül került sor. 2002 második félévétől az „Aldi-árat” egyre többet használták a banán ára megállapításának mutatójaként számos más – többek között a márkával ellátott banánokra vonatkozó – tranzakció tekintetében.
- 20 A Bizottság a vitatott határozat (51)–(210) preambulumbekzdésében kifejti, hogy a határozat címzettjei olyan, árképzést megelőző kétoldalú megbeszéléseket folytattak, amelyek során megvitatták a banán árát meghatározó, azaz a következő hétre vonatkozó referenciaárak megállapítása szempontjából releváns tényezőket, valamint megvitatták, illetve nyilvánosságra hozták az ártendenciákat, vagy útmutatást adtak a következő hétre vonatkozó referenciaárak tekintetében. Ezekre a megbeszélésekre azelőtt került sor, hogy az érintett vállalkozások megállapították volna referenciaárait, azaz rendszerint szerdánként, és mind a jövőbeni referenciaárakra vonatkoztak.

- 21 A vitatott határozat (56) és (57) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy a Dole ekképpen kétoldalú megbeszéléseket folytatott mind a Chiquitával, mind a Weicherttel. A Chiquita tudott a Dole és a Weichert közötti, árképzést megelőző megbeszélésekről, vagy legalábbis előre láthatta, hogy ilyen megbeszélésekre sor kerül.
- 22 A vitatott határozat (54) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy ezek az árképzést megelőző kétoldalú megbeszélések a vállalkozásoknak az általuk csütörtök délelött meghatározandó referenciaárra vonatkozó magatartásával kapcsolatos bizonytalanságok csökkentésére irányultak.
- 23 A Bizottság a vitatott határozat (198)–(208), (227), (247) és (273)–(277) preambulumbekzdésében előadja, hogy a referenciaárak csütörtök reggeli megállapítását követően az érintett vállalkozások kétoldalú megbeszélések során közölték egymással ezen árakat. Ez az utólagos információcsere lehetővé tette e vállalkozások számára az egyedi árképzési döntéseknek a korábbi, árképzést megelőző megbeszélésekre tekintettel történő ellenőrzését, és megerősítette együttműködésüket.
- 24 A Bizottság a vitatott határozat (115) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy a referenciaár legalábbis jelzéseként, tendenciaként és/vagy útmutatásként szolgált a piac számára a banánárak tervezett alakulását illetően, és fontos volt a banánkereskedelem és az elért árak szemszögéből. Ezenkívül bizonyos tranzakciók esetében a referenciaáron alapuló formula alkalmazásával az árak közvetlenül a referenciaárra támaszkodtak.
- 25 A vitatott határozat (228) és (229) preambulumbekzdéséből következik, hogy a Bizottság szerint az érintett vállalkozásoknak szükségszerűen figyelembe kellett venniük a versenytársaktól kapott információkat a saját piaci magatartásuk meghatározásakor, amint azt a Chiquita és a Dole kifejezetten el is ismerte.
- 26 A Bizottság a vitatott határozat (54) és (271) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy az egyrészt a Dole és a Chiquita, másrészt pedig a Dole és a Weichert közötti árképzést megelőző megbeszélések befolyásolhatták a gazdasági szereplők által alkalmazott árakat, és az árak rögzítésére vonatkoztak, továbbá olyan összehangolt magatartást eredményeztek, amelynek célja a verseny korlátozása volt az EK 81. cikk értelmében.
- 27 Az említett intézmény a vitatott határozat (258) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy az e határozatban leírt valamennyi összejátszásra irányuló megállapodás olyan egységes és folyamatos jogsértésnek minősül, amelynek célja a Közösségen belüli verseny korlátozása volt az EK 81. cikk értelmében. A Bizottság a Chiquitát és a Dole-t felelősnek találta az egységes és folyamatos jogsértés teljes egészében, míg a Weichertet csak a jogsértésnek a Dole-lal való összejátszásra irányuló megállapodásokra vonatkozó részében találta felelősnek.
- 28 Tekintettel azon tényre, hogy az észak-európai banánpiacot a tagállamok közötti jelentős mértékű kereskedelem jellemezte, valamint arra, hogy az összejátszásra irányuló megállapodások az Európai Unió jelentős területét érintették, a Bizottság ebből a vitatott határozat (333)–(338) preambulumbekzdésében arra következtetett, hogy az említett megállapodások érzékelhető hatást gyakoroltak a tagállamok közötti kereskedelemre.
- 29 A Bizottság, miután megállapította, hogy a Del Monténak a Weichert beltagjaival közösen lehetősége volt meghatározó befolyást gyakorolni a Weichert ügyvezetésének módjára, és hogy a jogsértés időszakában ténylegesen ilyen befolyást gyakorolt, a vitatott határozat (384) és (432)–(434) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy a Del Monte és a Weichert gazdasági egységet alkot, mivel ez utóbbi társaság a saját piaci magatartását nem önállóan határozta meg. Következésképpen a Bizottság a vitatott határozatban megállapított, az EK 81. cikkbe ütköző jogsértésért a Del Montét és a Weichertet „egyetemlegesen” felelősnek nyilvánította.

- 30 A bírságok összegének kiszámítását illetően a Bizottság az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatást (HL 2006. C 210., 2. o., a továbbiakban: iránymutatás) és a 2002. évi engedékenységi közleményt alkalmazta.
- 31 A Bizottság meghatározta a kiszabandó bírság alapösszegét, amely a jogsértés súlyának függvényében a vállalkozás érintett eladásai értékének 0%-a és 30%-a közötti, a vállalkozás jogsértésben való részvétele éveinek számával megszorított összegnek felel meg, valamint a vállalkozások jogellenes magatartástól való elrettentése céljából az eladások értékének 15%-a és 25%-a közötti kiegészítő összeget.
- 32 A Bizottság a vitatott határozat valamennyi címzettje esetében 60%-kal csökkentette a kiszabandó bírság alapösszegét, különösen arra tekintettel, hogy az egyeztetés a referenciaárra irányult. A Weichert, amely nem tudott a Dole és a Chiquita közötti árképzést megelőző megbeszélésekről, további 10%-os csökkentésben részesült.
- 33 A Chiquita a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján bírság alóli mentességet kapott. További kiigazításokra nem került sor sem a Dole, sem pedig a Del Monte és a Weichert vonatkozásában.
- 34 A vitatott határozat többek között a következő rendelkezéseket tartalmazza:

„1. cikk

A következő vállalkozások megsértették az [EK] 81. cikk rendelkezéseit azáltal, hogy a banán referenciaárainak egyeztetését eredményező összehangolt magatartásban vettek részt:

- a [Chiquita] 2000. január 1-jétől 2002. december 1-jéig;
- [...]
- a [Dole] 2000. január 1-jétől 2002. december 31-ig;
- a Dole Fresh Fruit Europe OHG 2000. január 1-jétől 2002. december 31-ig;
- a [Weichert] 2000. január 1-jétől 2002. december 31-ig;
- a [Del Monte] 2000. január 1-jétől 2002. december 31-ig.

A jogsértés a következő tagállamokat érintette: Ausztria, Belgium, Dánia, Finnország, Németország, Luxemburg, Hollandia és Svédország.

2. cikk

Az 1. cikkben hivatkozott jogsértésért kiszabott bírságok a következők:

- a [Chiquita], a Chiquita International Ltd, a Chiquita International Services Group NV és a Chiquita Banana Company BV vonatkozásában a bírság egyetemlegesen: 0 euró;
- a [Dole] és a Dole Fresh Fruit Europe OHG vonatkozásában a bírság egyetemlegesen: 45 600 000 euró;
- a [Weichert] és a [Del Monte] vonatkozásában a bírság egyetemlegesen: 14 700 000 euró;

[...]”

- 35 A Törvényszék Hivatalához 2008. december 31-én benyújtott keresetlevelével a Del Monte keresetet indított elsődlegesen a vitatott határozat megsemmisítése, másodlagosan pedig az e határozatban vele szemben kiszabott bírság csökkentése iránt.
- 36 2009. április 9-én a Weichert kérte, hogy a Del Monte kérelmeinek támogatása végett ezen eljárásba beavatkozhasson. 2010. február 17-én a Törvényszék helyt adott e kérelemnek.
- 37 A Törvényszék a megtámadott ítéletben elutasította a Del Monténak a vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmét, és helyt adott az e határozatban vele szemben kiszabott bírság csökkentése iránti kérelemnek, a bírságot 8,82 millió euróban állapítva meg.

A felek kérelmei

- 38 A Del Monte azt kéri, hogy a Bíróság:
- a rá vonatkozó részében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és semmisítse meg a vitatott határozatot;
  - utasítsa el a Bizottság C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezését, illetve másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben a Törvényszék ezen ítélet 839. pontjában megállapította, hogy a hallgatáshoz való jog nem érvényesül olyan helyzetekben, amikor a Bizottság egyszerű információkérést küldött, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, hogy az döntsön azokban a kérdésekben, hogy a Bizottság által kért nyilatkozatoknak önvád jellegük volt-e, és hogy következőképpen csökkenteni kell-e a Weichert és a Del Monte bírságát, és
  - a Bizottságot kötelezze valamennyi első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.
- 39 A Weichert azt kéri, hogy a Bíróság:
- elsődlegesen utasítsa el a Del Monte C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezését a Del Monte mint anyavállalat felelősségére vonatkozó részében, annak adjon helyt az egységes és folyamatos jogsértésre vonatkozó részében, valamint teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és semmisítse meg a vitatott határozatot;
  - másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az helybenhagyja a vitatott határozatot az egységes és folyamatos jogsértés tekintetében, és csökkentse a Del Montéval és a Weicherttel szemben kiszabott bírságot úgy, hogy az tükrözze a vitatott határozatnak az egységes és folyamatos jogsértés tekintetében való megsemmisítését;
  - abban az esetben, ha a Bíróság helyt adna a Bizottság C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének, helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az megállapítja, hogy a Weichert nem hivatkozhat az önvádra kötelezés tilalmára, és csökkentse a Weicherttel és a Del Montéval szemben egyetemlegesen kiszabott bírságot azon tényre figyelemmel, hogy a Weichert az információkérések megválaszolása révén a jogi kötelezettségét meghaladó mértékben működött együtt, és
  - a Bizottságot kötelezze valamennyi első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.
- 40 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
- a C-293/13. P. sz. ügyben utasítsa el a fellebbezést, a C-294/13. P. sz. ügyben pedig a Del Monte csatlakozó fellebbezését;

- a C-293/13. P. és a C-294/13. P. sz. ügyben utasítsa el a Weichert csatlakozó fellebbezéseit;
  - helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet rendelkező részének 1) pontját, valamint a jogvitában hozzon végleges határozatot, és
  - a Del Montét és a Weichertet kötelezze a különböző eljárások költségeinek viselésére.
- 41 A Bíróság elnöke a 2014. július 22-i határozatával a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából elrendelte a C-293/13. P. és a C-294/13. P. sz. ügyek egyesítését.

A Weichert C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezésének elfogadhatóságáról

A felek érvei

- 42 A Bizottság előadja, hogy mivel a Weichert a vitatott határozattal szemben határidőn túl nyújtotta be keresetét, a határozat az ő vonatkozásában jogerőssé vált, így a jelen csatlakozó fellebbezés nem semlegesítheti e határozat vele szembeni kötelező hatályát. A megtámadott ítélet annyiban való hatályon kívül helyezése, illetve a vitatott határozat annyiban való megsemmisítése, amennyiben azok a Del Montéra vonatkoznak, éppen hogy ellentétes lenne a Weichert érdekeivel, mivel ebben az esetben ez utóbbi lenne egyedül felelős a kiszabott bírság megfizetéséért.
- 43 A Del Monte a Bizottsághoz hasonlóan úgy véli, hogy a Bíróságnak meg kell vizsgálnia a Weichert csatlakozó fellebbezésének elfogadhatóságát.
- 44 A Weichert előadja, hogy a Törvényszék engedélyezte számára az eljárásba való beavatkozást, megállapítva, hogy közvetlen és fennálló érdeke fűződik a jogvita rendezéséhez, tehát az ügy kimenetele őt közvetlenül érinti. E tekintetben a Törvényszék kiemelte, hogy a vitatott határozat a Del Montét és a Weichertet gazdasági egységnek tekintette, és e társaságokat a Weichert magatartásával kapcsolatos jogsértés miatt egyetemlegesen kötelezte bírság megfizetésére. E megfontolások a csatlakozó fellebbezés keretében is relevánsak.

A Bíróság álláspontja

- 45 Amint a Bizottság kiemelte, a megtámadott ítélet annyiban való hatályon kívül helyezése, illetve a vitatott határozat annyiban való megsemmisítése, amennyiben azok a Del Montéra vonatkoznak, ellentétes lenne a Weichert érdekeivel, mivel ebben az esetben egyedül ez utóbbinak kellene a vitatott határozatban kiszabott bírságot megfizetnie, amely határozat vele szemben jogerőssé vált.
- 46 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbező eljáráshoz fűződő érdeke akkor áll fenn, ha eredményessége esetén a fellebbezés alkalmas arra, hogy az azt benyújtó félnek előnyt biztosítson (Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 47 Ennélfogva a Weichert C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezését, amely a megtámadott ítélet annyiban való hatályon kívül helyezésére, illetve a vitatott határozat annyiban való megsemmisítésére irányul, amennyiben azok a Del Montéra vonatkoznak, anélkül hogy ez a Weichertnek előnyt biztosíthatna, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

A Del Monte C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéséről

A Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekéről

A felek érvei

- 48 A Bizottság előadja, hogy azzal az indokkal vitatta a Weichertnek a megtámadott ítélet elfogadásához vezető eljárásba való beavatkozásához fűződő érdekét, hogy a Weichert a vitatott határozattal szemben határidőn túl nyújtotta be keresetét, és a határozat a Weichert vonatkozásában jogerőssé vált, így a Del Monte fellebbezése nem semlegesítheti az említett határozat vele szembeni kötelező hatályát. A Bizottság ugyanezen megfontolásokból vitatja a Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekét.
- 49 A Del Monte a Bizottsághoz hasonlóan úgy véli, hogy a Bíróságnak meg kell vizsgálnia a Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekét. Ezenkívül kifogásolja azt, hogy a Weichert mint beavatkozó a Del Monte fellebbezését arra használja fel, hogy saját álláspontját védje, és a Del Monte felkéri a Bíróságot, hogy vizsgálatát az általa felvetett kérdésekre összpontosítsa.
- 50 A Weichert vitatja a Bizottság és a Del Monte érvelését.

A Bíróság álláspontja

- 51 A Bíróság eljárási szabályzatának 172. cikke értelmében a fellebbezés kézbesítésétől számított két hónapon belül a Törvényszék előtti szóban forgó ügyben részt vevő, „a fellebbezésnek való helyt adásban vagy a fellebbezés elutasításában érdekelt” felek válaszbeadványt nyújthatnak be.
- 52 A jelen ügyben a Bizottság és a Del Monte álláspontjával ellentétben nyilvánvaló, hogy a Weichertnek érdeke fűződik a Del Monte C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének elutasításához. Ugyanis a Weichertnek, mivel nem támadta meg megfelelő időben a vitatott határozatot, és így az vele szemben jogerőssé vált, abban az esetben, ha a Bíróság a Del Monte C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének helyt adna, egyedül kellene megfizetnie a megállapított bírságot, nem pedig a Del Montéval egyetemlegesen.
- 53 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Weichertnek érdeke fűződik válaszbeadvány benyújtásához.

A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés arra alapított első jogalapjáról, hogy a jogsértés időszakában a Del Monte és a Weichert között nem állt fenn gazdasági egység

A felek érvei

- 54 A Del Monte kifogásolja, hogy a Törvényszék megállapította, hogy a Weichert anyavállalataként felelősséggel tartozik a Weichert magatartásáért.
- 55 Először is a Del Monte előadja, hogy a Bizottság és a Törvényszék elismerte, hogy a Weichert nem követte mindig az utasításait, és előfordulhatott, hogy a Weichert árképzési döntései nem feleltek meg a Del Monte elvárásainak. Ennélfogva a Weichert lényegében nem követte a Del Monte által neki adott utasításokat, így ebből nem lehet meghatározó befolyás fennállására következtetni.

- 56 Különösen nem igazolt a megtámadott ítélet 208. pontjában foglalt azon állítás, miszerint az iratokhoz csatolt bizonyítékokból nem lehet levezetni azt, hogy a Weichert általában véve nem követte a Del Monte utasításait. A releváns kritérium ugyanis az, hogy a Weichert ezeket az utasításokat lényegében követte-e, vagy sem, illetve hogy teljesen függetlenül hozta-e meg árképzési döntéseit.
- 57 Márpedig a szóban forgó bizonyítékok olyan esetekre vonatkoznak, amikor a Weichert önállóan és a Del Monte elvárásaival ellentétesen határozta meg magatartását. Még ha feltételezzük is, hogy a Weichert által hozott más döntések általában megfeleltek a Del Monte elvárásainak – amiről nincs szó –, ez nem érintette volna a Weichert függetlenségét.
- 58 Egyébiránt a Del Monte kiemeli, hogy a megtámadott ítélet 233., 237. és 240. pontjában a Törvényszék elismerte, hogy a Weichert háromszor is megbízást adott külső tanácsadók számára annak érdekében, hogy védjék meg az érdekeit a Del Montével szemben. A megtámadott ítélet 236. pontjában azonban a Törvényszék megállapította, hogy azon tény, hogy a Del Monte nem tudta megakadályozni azt, hogy a Weichert megvédje érdekeit, nem jelzi azt, hogy a Del Monte nem volt képes meghatározó befolyást gyakorolni a Weichertre. E megállapítás így ellentétes az anyavállalat felelősségére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlattal, mivel annak elismerése, hogy a Weichert ilyen lényeges kérdésekben önállóan járt el, összeegyeztethetetlen a Del Monte és a Weichert beltagjai által a Weichert felett gyakorolt közös irányítás fennállásával.
- 59 Másodszor a Del Monte előadja, hogy a Törvényszék csak néhány olyan tényező megállapítására szorítkozott, amelyek szerinte a Del Monte számára lehetővé tettek bizonyos, a Weichertre gyakorolt befolyást. A Törvényszék azonban sosem állapította meg, hogy e befolyás meghatározó volt, és hogy a Weichert lényegében a Del Monte utasításait követte.
- 60 E tekintetben először is a Del Monte úgy érvel, hogy kültagként a német jog értelmében ki volt zárva az irányítási feladatokból, és semmilyen eszköze nem volt arra, hogy meghatározza a Weichert irányítását.
- 61 Mindenekelőtt a társasági szerződés 7. cikkének (1) bekezdése értelmében csak azon intézkedésekkel szemben tiltakozhatott, amelyek nem képezik a szokásos üzletmenet részét. Ezenkívül a társasági szerződés 7. cikkének (2) és (3) bekezdésében említett intézkedések egyike sem tartozik a Weichert szokásos üzletmenetéhez, és nem kapcsolódik a Weichert piaci magatartásához sem.
- 62 Végül, ami a Del Monte azon lehetőségét illeti, hogy bármikor összehívja a taggyűlést, emlékeztet arra, hogy a beltagok az ilyen taggyűléseken javasolt bármely intézkedéssel szemben élhetnek vétőjoggal. Ráadásul akadályoztatás esetén a beltagok választottbírósági tanácshoz fordulhattak, amelyben biztosan nem voltak kisebbségben.
- 63 Másodszor a Del Monte szerint azon tényezők, amelyek alapján a Törvényszék megállapította a Del Monte által a Weichertre gyakorolt befolyás fennállását, sem külön-külön véve, sem pedig együttesen nem bizonyítják ilyen befolyás fennállását.
- 64 A társasági szerződést illetően a Del Monte úgy véli, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 118. pontjában megállapított hatásköri egyensúly nem minősül meghatározó befolyásra utaló valószínűsítő körülménynek.
- 65 Mivel ugyanis kizárólag a beltagok voltak jogosultak a Weichert nevében való eljárásra és aláírásra, harmadik személyekkel szemben a Weichert nevében kötelezettségek vállalására és harmadik személyeknek a Weichert irányában történő kötelezésére, pénzeszközöknek a Weichert nevében való átvételére és felhasználására, a napi ügyvezetésének lebonyolítására, valamint korlátlan és egyetemleges felelősséggel tartoztak a Weichert által vállalt kötelezettségekért, az említett hatásköri egyensúly és a vétőjog nem alapozhatja meg meghatározó befolyás megállapítását.

- 66 A Törvényszék által megállapítottakkal ellentétben a Del Montét megillető vétőjogok nem minősülnek meghatározó befolyásra utaló valószínűsítő körülménynek, mivel e társaságnak nem volt lehetősége sem az éves költségvetés, sem beruházási terv, sem pedig munkaerő-gazdálkodási terv előírására, és e vétőjogok nem voltak hatással a Weichert beltagjai által végzett ügyvezetés folytonosságára.
- 67 A tulajdonosi kapcsolatokat illetően a Del Monte úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 125. pontjában szereplő érvelés, miszerint a Weichertben fennálló részesedésének mértéke ösztönzőként szolgált számára ahhoz, hogy az utóbbira befolyást gyakoroljon, és bizonyos gazdasági erőt, ezáltal pedig ilyen befolyásolás gyakorlására való képességet is jelentett, téves, mivel egy egyszerű ösztönző nem hat ki a meghatározó befolyás gyakorlására való képességre, és a bizonyos gazdasági erő nem utal meghatározó befolyásra. Márpedig a Törvényszék egyetlen olyan, a WAL részesedésének mértékére vonatkozó elemet sem jelölt meg, amely alkalmas lenne arra, hogy érintse a Weichertnek az ügyvezetéssel kapcsolatos döntéseit és piaci magatartását illetően való függetlenségét.
- 68 A forgalmazási megállapodást illetően a megtámadott ítélet 135–149. pontjában figyelembe vett három elem egyike sem utal a Del Monte szerint arra, hogy ez utóbbi meghatározó befolyást gyakorolt volna a Weichertre.
- 69 Mindenekelőtt a megtámadott ítélet egyetlen eleme sem bizonyítja, hogy a forgalmazási megállapodás önmagában vagy más tényezőkkel együtt megakadályozta volna a Weichertet abban, hogy üzletpolitikáját teljesen függetlenül határozza meg. Független gazdasági szereplők közötti szokásos megállapodásról van szó. A Del Monte azon vitathatatlan érdeke, hogy a Weichert magasabb áron értékesítse a banánját, nem jelent semmilyen, meghatározó befolyás gyakorlására való képességet.
- 70 Ezt követően a Del Monte által kapott információkat illetően a megtámadott ítélet 157. pontjából kitűnik, hogy a tájékoztatási mechanizmusok a társasági szerződésben foglalt ellenőrzési mechanizmusokkal együtt csak azt tették lehetővé a Del Monte számára, hogy befolyásolja a Weichert üzleti magatartását, különösen a mindennapi üzletvezetésre kiterjedően, azt viszont nem, hogy meghatározó befolyást gyakoroljon.
- 71 Végül a Del Monténak a megtámadott ítélet 164. pontjában foglalt négy, a Weichert marketingjébe és az általa alkalmazott árakba történő közvetlen beavatkozása azt bizonyítja, hogy a Del Monte a márkáját magasabb áron kívánta pozícionálni, és hogy a Weichert a banánját alacsonyabb áron értékesítette. E beavatkozások tehát nem utalnak meghatározó befolyásra. A releváns kérdés az, hogy a Weichert köteles volt-e a Del Monte kívánságainak megfelelni. Márpedig a megtámadott ítélet 208. pontjában a Törvényszék úgy vélte, hogy erről nem volt szó.
- 72 A Bizottság és a Weichert a Del Monte érvelését mind annak elfogadhatósága, mind pedig megalapozottsága tekintetében vitatja.

A Bíróság álláspontja

- 73 A Del Monte első jogalapjának elfogadhatóságát illetően elegendő azt megállapítani, hogy a Bizottság és a Weichert állításával ellentétben a Del Monte által előadott érvelésből egyértelműen kitűnik, hogy a Del Monte nem a Törvényszék által tett ténymegállapításokat, és nem is azok értékelését, hanem kizárólag azok jogi minősítését vitatja.
- 74 Ebből következik, hogy az első jogalap elfogadható.
- 75 Az érdemet illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az anyavállalatnak lehet betudni a leányvállalat magatartását különösen akkor, ha e leányvállalat – jóllehet külön jogi személyiséggel rendelkezik – nem önállóan határozza meg saját magatartását a piacon, hanem lényegében azokat az utasításokat követi, amelyeket az anyavállalat ad a számára, különös

tekintettel az e két jogi személy közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra (Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 58. pont; Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság és Bizottság kontra Alliance One International és társai ítélet, C-628/10 P és C-14/11 P, EU:C:2012:479, 43. pont; Areva és társai kontra Bizottság ítélet, C-247/11 P és C-253/11 P, EU:C:2014:257, 30. pont).

- 76 Azon kérdés megvizsgálása érdekében, hogy az anyavállalat meghatározó befolyást gyakorolhat-e leányvállalatának piaci magatartására, a leányvállalat és anyavállalata közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra vonatkozó releváns elemek összességét figyelembe kell venni, és ezáltal tekintettel kell lenni a gazdasági realitásokra (Bizottság kontra Stichting Administratiekantoor Portielje ítélet, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 66. pont).
- 77 Egyébiránt a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására egybevágó elemek csoportjából is lehet következtetni, még abban az esetben is, ha – elszigetelten vizsgálva – ezen elemek egyike sem elegendő az ilyen befolyás fennállásának bizonyításához (lásd ebben az értelemben: Knauf Gips kontra Bizottság ítélet, C-407/08 P, EU:C:2010:389, 65. pont).
- 78 Végül a Bíróság már kimondta, hogy két, egymástól független anyavállalat által a leányvállalatuk felett gyakorolt közös irányítás főszabály szerint nem zárja ki azt, hogy a Bizottság megállapítsa, hogy gazdasági egység áll fenn az egyik anyavállalat és a szóban forgó leányvállalat között (Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság és Bizottság kontra Alliance One International és társai ítélet, C-628/10 P és C-14/11 P, EU:C:2012:479, 101. pont).
- 79 A jelen ügyben elsősorban a Del Monténak a Weichertre gyakorolt meghatározó befolyásra való képességét illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 118. pontjában mindenekelőtt akként minősítette a Del Monténak a társasági szerződés 7. cikkének (2)–(4) bekezdéséből, 8. cikkének (2) bekezdéséből, valamint 9. cikkének (2)–(5) bekezdéséből eredő jogait, hogy azok bizonyítják, hogy a Del Monte és a Weichert család közös irányítást gyakorolt a Weichert társaság felett, és arra utaló valószínűsítő körülménynek minősülnek, hogy a Del Monte képes volt a Weichertre meghatározó befolyást gyakorolni.
- 80 Ezt követően a megtámadott ítélet 125. pontjában a Törvényszék akként minősítette a Del Monte és a Weichert között fennálló tulajdonosi kapcsolatokat, hogy azok az előbbi által az utóbbira gyakorolt befolyásra való képességet jelentettek.
- 81 Végül a megtámadott ítélet 150. pontjában a Törvényszék a Del Monténak a forgalmazási megállapodás 2. cikkének a) pontjából, 3. és 4. cikkéből, 9. cikkének (3) bekezdéséből és 11. cikkéből eredő jogait és kötelezettségeit akként minősítette, hogy azok erősítették a Del Monte arra való gazdasági és jogi képességét, hogy a Weichert mindennapi üzletvezetésére befolyást gyakoroljon.
- 82 A Törvényszék e jogi minősítéseket különösen a figyelembe vett bizonyítékok következő értékelésére alapozta.
- 83 Először is a Törvényszék a megtámadott ítélet 101. és 118. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a társasági szerződés 7. cikkének (2) és (3) bekezdéséből az következik, hogy fontos aktusok egész sorát, amelyek szükségképpen hatással vannak – még ha csak közvetetten is – a Weichert irányítására, nem lehetett a kültag beleegyezése nélkül elfogadni, és hogy e szerződés a beltagok és a kültag közötti „hatásköri egyensúlyt” tükröz.
- 84 Másodszer a Törvényszék a megtámadott ítélet 125. pontjában megállapította, hogy a Del Monténak a Weichert tevékenységeihez fűződő pénzügyi érdeke nyilvánvaló ösztönzőként szolgált ahhoz, hogy a Del Monte a Weichertre befolyást gyakoroljon, és hogy a tőkerészesedésének mértéke bizonyos gazdasági erőt jelentett.

- 85 Harmadszor a Törvényszék a megtámadott ítélet 139. pontjában megjegyezte, hogy a Del Monténak kettős érdeke fűződött ahhoz, hogy a Weichert által megszabott árak felett ellenőrzést gyakoroljon, mivel ezek az árak nem csupán e társaság eredményére és ebből következően a részvényeseinek juttatott nyereségre voltak hatással, hanem közvetlenül befolyásolták azon árakat is, amelyeket a Del Monte a forgalmazási megállapodás értelmében a Weichert részére szállított banánért kapott.
- 86 Negyedszer a Törvényszék a megtámadott ítélet 149. pontjában kiemeli, hogy mivel a Del Monténak szerződésben biztosított lehetősége volt arra, hogy a Weichert számára szállított banán mennyiségét jelentős mértékben megváltoztassa, és mivel a Weichert szinte a teljes banánmennyiségét a Del Montétól volt köteles megvenni, ez utóbbi a Weicherttel szemben jelentős nyomásgyakorlási eszközzel rendelkezett.
- 87 Ebben az összefüggésben a Del Monte által a jelen eljárásban előadott érvelés nem bizonyítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a szóban forgó gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatok összességét akként minősítette, hogy azok azt bizonyítják, hogy a Del Monte képes volt a Weichertre meghatározó befolyást gyakorolni.
- 88 Mindenekelőtt azok a körülmények, hogy a Del Monte jogilag ki volt zárva a Weichert mindennapos üzletvezetésével kapcsolatos feladatokból, és hogy vétőjogai nem tették számára lehetővé különösen, hogy konkrét költségvetést írjon elő, nem zárják ki teljesen annak lehetőségét, hogy a Del Monte a Weichert magatartására meghatározó befolyást gyakoroljon az érintett piacon. Más körülmények ugyanis, különösen a jelen ítélet 79–86. pontjában említettek, lehetővé tették számára azt, hogy ilyen képességgel rendelkezzen.
- 89 Ezt követően ugyanezen okokból az a körülmény, hogy a Weichert háromszor is megbízást adott külső tanácsadók számára annak érdekében, hogy védjék meg az érdekeit a Del Montéval szemben, nem bizonyítja, hogy a Del Monte nem volt képes meghatározó befolyást gyakorolni a Weichert magatartására az érintett piacon.
- 90 Végül a Törvényszék megállapításai szerint a Del Monte és a Weichert közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatok összességére tekintettel azon tény, hogy a Del Monténak szerződésben biztosított lehetősége volt arra, hogy a Weichert számára szállított banán mennyiségét jelentős mértékben megváltoztassa, és hogy a Weichert szinte a teljes banánmennyiségét a Del Montétól volt köteles megvenni, lehetővé tette, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 149. pontjában ne csak azt állapítsa meg, hogy ez utóbbi a Weicherttel szemben jelentős nyomásgyakorlási eszközzel rendelkezett, hanem azt is, hogy képes volt arra, hogy a Weichertre meghatározó befolyást gyakoroljon.
- 91 Másodsorban a Del Monte által a Weichertre való meghatározó befolyás tényleges gyakorlását illetően a Törvényszék egyrészt a megtámadott ítélet 158. pontjában azon tényre, hogy a Del Monte a forgalmazási megállapodás 4. cikkében előírt információkon felül is kapott információkat, befolyás gyakorlására utaló nyilvánvaló valószínűsítő körülménynek minősítette.
- 92 Másrészt a Törvényszék a megtámadott ítélet 220. pontjában a Del Monte és a Weichert közötti információcserére vonatkozó bizonyítékokat arra utaló valószínűsítő körülménynek minősítette, hogy a Del Monte a Weichertre a jogsértés időszakában meghatározó befolyást gyakorolt.
- 93 A Törvényszék e jogi minősítéseket különösen a figyelembe vett bizonyítékok következő értékelésére alapozta:
- a Weichert által 2000 májusától 2003. január 1-jéig a Del Monténak hetente megküldött beszámolók, amelyek a Del Monte, a Dole, a Chiquita és a többi banán szállító, valamint minden egyes érintett földrajzi piac vonatkozásában feltüntették az érintett mennyiségeket, a hivatalos

árakat és a tényleges árakat, sőt a „javasolt nettó tényleges árat”, olyan kiegészítő információforrásnak minősültek, amelyek a banán forgalmazásához, így pedig a Weichert mindennapi üzletvezetéséhez közvetlenül kapcsolódtak (a megtámadott ítélet 152–155. pontja);

- e beszámolók heti rendszerességgel történő közlése a Del Monte irányában olyan folyamatos információáramlást eredményezett, amelynek révén ez utóbbi széleskörűen és pontosan átláthatta a piacot, beleértve a Weichert pozícióját is (a megtámadott ítélet 156. pontja);
  - e beszámolók a szerződéses kereten kívül kért és kapott információknak minősültek (a megtámadott ítélet 158. pontja);
  - A Del Monte és a Weichert közötti információcsere tükrözi a Del Monte részéről a Weichert marketingje és alkalmazott árai tekintetében gyakorolt közvetlen beavatkozást, a követendő árképzési politikára vonatkozó nagyon pontos – lévén számszerűsített – utasításokat, ilyen tárgyú találkozókat és telefonbeszélgetéseket, kifejezett felszólítást az üzleti tárgyalásokról történő napi tájékoztatásra, konkrét nyomásgyakorlást az ellátás terén, valamint a Weichert részéről mindennapi üzletvezetésével kapcsolatos magyarázatokat, illetve indokolásokat (a megtámadott ítélet 175. és 203. pontja).
  - a Del Monte ténylegesen képes volt arra, hogy a Weichert ellátását jelentősen befolyásolja, és a gyakorlatban komoly nyomást gyakorolt e vállalkozásra, azzal fenyegetve, hogy a heti banán szállítmány mennyiségét „az Interfrucht engedélyeinek szintjére, vagyis heti +/- 60 000 dobozra” csökkenti, anélkül hogy bármiféle *vis maiorra* hivatkozott volna, vagyis a forgalmazási megállapodásban előírt minimumküszöbnél alacsonyabb mennyiségre, amely csökkentés alkalmas volt arra, hogy a Weichert számára a vevőivel való kapcsolataiban nehézséget okozzon (a megtámadott ítélet 185–187. pontja);
  - a Del Monte a Weichert üzleti magatartását szorosan nyomon követte, és még közvetlenül is beavatkozott a Weichert árképzési politikájának meghatározásába (a megtámadott ítélet 204. pontja);
  - a Weichert válaszai azt mutatják, hogy a Weichert úgy érezte, köteles árképzési döntéseiről a Del Monténak számot adni, és igyekezett ez utóbbi elvárásainak megfelelni (a megtámadott ítélet 205. pontja);
  - tekintettel az ellátását fenyegető veszélyekre és ellátása esetenkénti csökkentésére, a Weichert kénytelen volt a Del Monte utasításait követni, hogy elkerülje a csődöt, amely aggodalmát szállítója felé is nyilvánvalóvá tette (a megtámadott ítélet 207. pontja);
  - bár – amint a vitatott határozat (424) preambulumbekzdésében azt maga a Bizottság is elismeri – előfordulhatott, hogy a Weichert árképzési döntései nem feleltek meg a Del Monte elvárásainak, a Bizottság által megszerzett okirati bizonyítékokból nem lehet levezetni azt, hogy a Weichert általában véve nem követte – a fellebbező által használt kifejezéssel – „a Del Monte utasításait”, és hogy a piacon önálló magatartást tanúsított (a megtámadott ítélet 208. pontja).
- ⁹⁴ E megállapításokra és e ténybeli értékelésekre figyelemmel, amelyeket a Bíróság nem helyettesíthet a sajátjával, nem lehet az állítani, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a Del Monte által kért és kapott információk összességét, valamint a Del Monte által a Weichertnek adott, fenyegetéssel és nyomásgyakorlással kísért utasításokat akként minősítette, hogy azok azt bizonyítják, hogy a Del Monte ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a Weichertre.
- ⁹⁵ A Del Monte által a jelen eljárásban előadott érvelés ugyanis nem cáfolhatja meg e megállapítást.

- 96 Amennyiben a Del Monte azt hangsúlyozza, hogy a Weicherttel folytatott információcserére vonatkozó bizonyítékok összessége a Weichertnek a Del Monte elvárásaival ellentétes magatartását támasztja alá, egyrészt emlékeztetni kell arra – amint a főtanácsnok az indítványának 101., 103. és 104. pontjában kiemelte –, hogy a meghatározó befolyás fennállásának bizonyításához nem szükséges, hogy a leányvállalat az anyavállalatának minden utasítását kövesse, feltéve hogy az adott utasítások figyelmen kívül hagyása nem volt főszabály.
- 97 Márpedig, amint a főtanácsnok az indítványának 108. és 109. pontjában kiemelte, a Törvényszék megállapította, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékok összessége nem támasztja alá azt, hogy a Del Monte által adott utasítások Weichert általi figyelmen kívül hagyása lett volna a főszabály.
- 98 Másrészt, miután megállapította, hogy a Del Monte kérésre és jogain túl rendszeresen információkat kapott az érintett banánpiac helyzetéről, továbbá hogy konkrét utasításokat adott a Weichertnek arra vonatkozóan, hogy milyen magatartást kell tanúsítania e piacon, hogy ezen utasításokat a Weicherttel szemben rendelkezésére álló jelentős nyomásgyakorlási eszközre alapozott fenyegetés kísérte, és hogy a Weichert, amely csódtól tartott, igyekezett a Del Monte elvárásainak megfelelni, a Törvényszék olyan valószínűsíthető körülmények csoportjával rendelkezett, amely lehetővé tette annak megállapítását, hogy a Del Monte a Weichert beltagjaival együtt ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a Weichertre.
- 99 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a Del Monte által kért és kapott információk összességét, valamint a Del Monte által a Weichertnek adott, fenyegetéssel és nyomásgyakorlással kísért utasításokat akként minősítette, hogy azok azt bizonyítják, hogy a Del Monte ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a Weichertre.
- 100 A fenti megfontolások összességére tekintettel a C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés első jogalapját el kell utasítani.

A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek a bizonyítékok elferdítésére alapított, második jogalapjáról

A felek érvei

- 101 A Del Monte azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a bizonyítékokat elferdítve jutott arra a megállapításra, hogy a Del Monte ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a Weichertre.
- 102 Először is a Del Monténak a társasági szerződés 7. cikkének (3) bekezdésében előírt vétőjogai – a megtámadott ítélet 100. és 101. pontjában foglaltakkal ellentétben – nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy azok hatással vannak – még ha csak közvetetten is – a Weichert irányítására. Ugyanis e vétőjogok egyike sem kapcsolódik a Weichert piaci magatartásához, amelyet kizárólag a beltagok határoztak meg.
- 103 Másodszer a Del Monte szerint a Törvényszék elferdítette a társasági szerződést, amikor a megtámadott ítélet 114. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az a tény, hogy a beltagok a Weichert minden határozata tárgyában vétőjoggal rendelkeztek, nem tűnik ki e szerződés rendelkezéseiből. E megállapítás ugyanis ellentmond a Törvényszék azon megállapításainak, amelyek szerint:
- a Weichertet kizárólag a beltagok vezették és képviselték, tehát a vezetéssel, kinevezéssel, illetve visszahívással kapcsolatos semmilyen intézkedést nem lehetett a beltagok szándéka ellenére meghozni;

- a beltagoknak csak néhány intézkedéssel kapcsolatban volt szüksége a Del Monte előzetes hozzájárulására, és – a költségvetés, valamint a beruházási és a munkaerő-gazdálkodási tervek kivételével – ezen intézkedések egyike sem tartozott a szokásos üzletmenethez;
  - a beltagok megvételhaták a társasági szerződés módosításait, a pénzügyi beszámolókat, a beltagoknak az üzletvezetésre vonatkozóan adott felmentvényt, a könyvvizsgáló kijelölését, valamint minden olyan döntést, amelyet a taggyűlésen meg lehetett hozni, és kizárólag a beltagok hatáskörébe tartozott az ügyvezetéssel és a társasági tagok képviseletével kapcsolatos bármilyen aktus meghozatala, a költségvetésre, valamint a beruházási és a munkaerő-gazdálkodási tervek vonatkozó éves javaslatok tétele, a pénzügyi beszámolók kidolgozása és a társaságban fennálló részvények átruházása.
- 104 A Del Monte különösen azt hangsúlyozza, hogy a Törvényszék egyetlen olyan döntésre sem hivatkozott, amelyet a Del Monte a beltagok vétója ellenére rákényszeríthetett vagy ténylegesen rákényszerített a Weichertre, és hogy ilyen típusú döntésre egyáltalán nem is került sor.
- 105 Harmadszor a Del Monte úgy véli, hogy a Törvényszék – anélkül, hogy ne ferdítette volna el a tényeket – nem utasíthatta el azon érvét, miszerint a Del Monte a Weichert vezetőit nem hívhatta vissza, azokat nem cserélhette le, és azok kinevezésével szemben nem élhetett a vétójával sem, arra az álláspontra helyezkedve, hogy elegendő azt megállapítani, hogy a tagok egyhangú döntése volt szükséges a társasági szerződés mindennemű módosításához.
- 106 Negyedszer a Del Monte úgy érvel, hogy a Törvényszék elferdítette a társasági szerződés 9. cikkének (5) bekezdését, amikor megállapította, hogy nem bizonyított az az állítás, miszerint a választottbírószági tanácsban a határozatokat egyszerű többséggel hozták, így azok elkerülhetetlenül a beltagok javát szolgálták, és hogy mindenestre a szóban forgó előny mértékét a taggyűlés konkrét hatásköreire tekintettel, a maga összefüggéseiben kell megítélni.
- 107 E tekintetben a Del Monte kiemeli, hogy nem volt vitatott, hogy az említett tanács keretében a szavazati jogok a következőképpen oszlanak meg: a beltagok három szavazattal rendelkeznek, a Del Monte egy szavazattal rendelkezik, és van még két semleges szavazat. Ezenkívül a társasági szerződés egyetlen rendelkezése sem követeli meg a minősített többséget. Végül, mivel a Del Monte ki volt zárva a Weichert ügyvezetéséből, a taggyűlés volt az egyetlen olyan irányító szerv, amelyben képviselve volt. A társasági szerződésben akadályoztatás esetére előírt mechanizmus tehát a hatáskörmegosztás tekintetében jelzésértékkel bír.
- 108 Ötödször a Del Monte úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 118. pontjában a Törvényszék elferdítette azon nyilatkozatát, miszerint a társasági szerződés a Del Monte és a beltagok közötti „hatásköri egyensúlyt” tükröz, mivel e nyilatkozatot a meghatározó befolyás fennállásának megerősítéseként értelmezte. Márpedig világosan kitűnik, hogy az ilyen értelmezés nem felel meg e nyilatkozat tartalmának.
- 109 Hatodszor a Del Monte úgy érvel, hogy a megtámadott ítélet 212–214. pontjában a Törvényszék elferdítette a Dole és a Chiquita általa hivatkozott nyilatkozatait. A Törvényszék ugyanis megállapította, hogy a Dole első és második nyilatkozata azt bizonyítja, hogy a Del Monte stratégiája az volt, hogy árait a Dole áraival azonos szinten rögzítse. A Törvényszék ezáltal figyelmen kívül hagyta a Dole második nyilatkozatának tartalmát, amely megerősíti, hogy nem a Del Monte, hanem a Weichert kívánta a Del Monte márkát a Dole-lal azonos szinten pozícionálni, azzal az indokkal, hogy e második nyilatkozat elválaszthatatlan a Dole első nyilatkozatától.
- 110 A Del Monte azonban úgy véli, hogy ez nem így van, mivel a Dole második nyilatkozata újabb keletű, továbbá az a Bizottság konkrét kérdésére válaszol, valamint kifejezetten az első nyilatkozatban foglalt információkat részletezi és egészíti ki. A Törvényszék azonban a Dole első nyilatkozatát a második nyilatkozatnak ellentmondóan értelmezte.

- 111 A Dole harmadik nyilatkozata és a Chiquita nyilatkozata teljesen egyértelmű, és azokból csak arra lehet következtetni, hogy a Del Monte elégedetlen volt a Weichert üzleti stratégiájával, és hogy a Del Monte saját stratégiát alakított ki, mielőtt a banánját a 100%-os tulajdonában lévő leányvállalatain keresztül kezdte el forgalmazni. Márpedig, amikor a Dole azt állítja, hogy a Del Monte elégedetlen volt a Weichert marketingeredményeivel, a Törvényszék ezt az elégedetlenséget csak a nyereségre vonatkoztatta, annak ellenére, hogy világos volt, hogy a Del Monte elégedetlensége a Weichert piaci stratégiáját érintette.
- 112 A Del Monte véleménye szerint az említett nyilatkozatokból egyértelműen kitűnik, hogy a Del Monte nem volt abban a helyzetben, hogy a Weichert üzleti stratégiájára meghatározó befolyást gyakoroljon.
- 113 A Del Monte azt állítja, hogy a Törvényszék ezenkívül elferdítette a Dole negyedik nyilatkozatát, azt sugallva, hogy a Del Monte megváltoztatta stratégiáját azt követően, hogy a jogsértés időszaka végén szétvált a Weicherttől. Ezen értelmezés ugyanis összeegyeztethetetlen a Chiquita nyilatkozatával, valamint a Del Monte és a Weichert közötti kommunikációval, amelyekből kitűnik, hogy a Del Monte banánjának pozícionálását illetően állandó nézeteltérés volt e két társaság között. A Dole e nyilatkozatának egy másik eleme is megerősíti ezen állandó nézeteltérést.
- 114 Hetedszer a Del Monte úgy érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 236. pontjában elferdítette az egy külső tanácsadó által 1997. március 27-én a Weichert nevében a Del Monténak annak érdekében küldött levelet, hogy megvédje a Weichert érdekeit a Del Montéval szemben. E levél egyértelműen bizonyítja, hogy a Weichert a Del Monte érdekeivel ellentétesen járt el, és ezáltal cáfolja a meghatározó befolyás fennállását. A Törvényszék azonban elutasította a Del Monte érvét, arra az álláspontra helyezkedve, hogy a beltagok védték az érdekeiket a kültaggal szemben, noha az említett levélből egyértelműen kitűnik, hogy azt nem a beltagok, hanem a Weichert nevében küldték.
- 115 Nyolcadszor a Del Monte úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 238. pontjában a Törvényszék elferdítette a Weichert által a közte és a WAL között folyó bírósági eljárásban benyújtott válaszbeadványt, mivel az előadott érvelést pusztán azon oknál fogva utasította el, hogy a szóban forgó eljárást nem a Weichert, hanem a Del Monte indította. Márpedig az a kérdés, hogy ki indította az eljárást, nincs hatással az ilyen válaszbeadvány tartalmára.
- 116 Kilencedszer a Del Monte úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 259. pontjában a Törvényszék elferdítette az azon tényre alapított bizonyítékot, hogy a Weichert eredményeit nem konszolidálták a Del Monte beszámolóiban, azáltal hogy azt mint teljesen irrelevánst elutasította azzal az indokkal, hogy a Weichert partnerség volt. Márpedig semmi nem enged arra következtetni, hogy különbség lenne a partnerségre, illetve a más társasági formákra alkalmazandó konszolidációs szabályok között.
- 117 Tizedszer a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat azáltal, hogy nem vette figyelembe a negatív bizonyítékok közötti összefüggést. A Törvényszék ugyanis csak azt vizsgálta meg, hogy azok külön-külön figyelembe véve bizonyítják-e a meghatározó befolyás hiányát, és megállapította, hogy ez nem így van. Elmulasztotta azonban megvizsgálni, hogy e bizonyítékok együttesen figyelembe véve cáfolják-e a meghatározó befolyás fennállását.
- 118 Márpedig a Del Monte véleménye szerint az említett bizonyítékok összessége nem elegendő annak bizonyításához, hogy a Del Monte olyan befolyást gyakorolt, hogy a Weichert nem tudta önállóan meghatározni piaci magatartását, és lényegében a Del Monte utasításait követte.
- 119 A Weichert úgy véli, hogy a Del Monte nem a bizonyítékok elferdítésére hivatkozik, hanem a bizonyítékok Törvényszék által elvégzett értékelését kérdőjelezi meg.
- 120 A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék érveléséből nem tűnik ki a bizonyítékok semmilyen elferdítése.

A Bíróság álláspontja

- 121 A Del Monte első, harmadik, ötödik, nyolcadik, kilencedik és tizedik érvét mindjárt az elején el kell utasítani, mivel azokból nyilvánvalóan nem tűnik ki semmilyen, a bizonyítékok Törvényszék által elkövetett elferdítésén alapuló, a Törvényszékkal szembeni kifogás, illetve mivel azok nem jelölik meg pontosan az állítólag elferdített elemeket, és ennél fogva nem felelnek meg az ítélezési gyakorlat követelményeinek.
- 122 Noha a Del Monte második, negyedik, hatodik és hetedik érve valóban tartalmaz bizonyítékok elferdítésére alapított konkrét kifogásokat, meg kell azonban állapítani, hogy azok nem megalapozottak.
- 123 A Del Monte második érvét illetően ugyanis – amint a főtanácsnok az indítványának 131. és 132. pontjában kiemelte – a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 114. pontjában foglalt állítását, miszerint „az a tény, hogy a beltág [...] a társaság »minden« határozata tárgyában vétójoggal rendelkezett, a társasági szerződés kikötéseiből nem tűnik ki”, a megtámadott ítélet ezen állítást megelőző pontjai fényében kell értelmezni, amelyek a társasági szerződés 9. cikke (2) bekezdésének második mondatára vonatkoznak, amely rendelkezés csak bizonyos, e szerződés 9. cikkének (4) bekezdésében meghatározott taggyűlési határozatokra vonatkozik.
- 124 A Del Monte negyedik érvét illetően egyrészt elegendő azt megállapítani – amint a főtanácsnok az indítványának 143. pontjában kiemelte –, hogy a társasági szerződés 9. cikkének (5) bekezdése semmilyen utalást nem tartalmaz arra nézve, hogy milyen többséggel kapcsolatos szabályok vonatkoztak a választottbírói tanács határozathozatalára. Másrészt a Del Monte nem jelöli meg pontosan, hogy a Törvényszék miért ferdítette el e rendelkezést akkor, amikor a megtámadott ítélet 116. pontjában azt állította, hogy „a szóban forgó előny mértékét a taggyűlés konkrét hatásköreire tekintettel, a maga összefüggéseiben kell megítélni”.
- 125 A hatodik érvet illetően meg kell állapítani – amint a főtanácsnok az indítványának 152. és 153. pontjában kiemelte –, hogy a Chiquita és a Dole szóban forgó nyilatkozatai nem voltak teljesen egyértelműek, tehát többféleképpen voltak értelmezhetők. Márpedig, mivel nem tűnik ki, hogy a Törvényszék által követett értelmezés nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen e nyilatkozatok tartalmával, az állítólagos elferdítést nem lehet megállapítani.
- 126 Végül a Del Monte hetedik érve nem fogadható el, mivel a Törvényszék azon állítása, miszerint „az a tény, hogy valamely tag jogtanácsoshoz fordul annak érdekében, hogy jogainak érvényt szerezzen, és védekezzen egy olyan személlyel szemben, akivel kapcsolatban az a gyanúja, hogy az nem tartja tiszteletben a jogait”, nem összeegyeztethetetlen az egy külső tanácsadó által 1997. március 27-én a Weichert nevében a Del Monténak küldött levél tartalmával, amely – amint a főtanácsnok az indítványának 157. és 158. pontjában kiemelte – többértelműen van megfogalmazva, mivel a bevezetéséből kiderül, hogy a levél a társasághoz intézett állásfoglalást tartalmaz, a megállapításokat azonban a levél különösen W. nevében, sőt kifejezetten W. és a Weichert nevében közösen teszi.
- 127 A fenti megfontolások összességére tekintettel a C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés második jogalapját el kell utasítani.

A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek a bizonyítási teherre vonatkozó, harmadik jogalapjáról

A felek érvei

- 128 A Del Monte úgy érvel, hogy a Törvényszék, noha kimondta, hogy a meghatározó befolyás fennállásával kapcsolatos bizonyítási teher a jelen ügyben a Bizottságra hárul, többször is megfordította e bizonyítási terhet. A következő érvelések ugyanis meghatározó befolyásra vonatkozó vélelmet állítanak fel, amelyet a Del Monténak kellene megdöntenie.
- 129 Először is a megtámadott ítélet 113. pontjában a Törvényszék a beltagnak a társasági szerződés 9. cikkének (2) bekezdésében foglalt vétójogával kapcsolatban megállapította, hogy a taggyűlés e szerződés 9. cikkének (3) és (4) bekezdése alapján jól meghatározott hatáskörökkel rendelkezett, „amely helyzet nem zárta ki teljes egészében annak lehetőségét, hogy a Del Monte a Weichertnek az érintett piacon tanúsított magatartására meghatározó befolyást gyakoroljon”.
- 130 Másodszor a Törvényszék a megtámadott ítélet 208. pontjában megállapította, hogy bár „előfordulhatott, hogy a Weichert árképzési döntései nem feleltek meg a Del Monte elvárásainak, a [...] megszerzett okirati bizonyítékokból nem lehet levezetni azt, hogy a Weichert általában véve nem követte [...] »a Del Monte utasításait«, és a piacon önálló magatartást tanúsított”.
- 131 Harmadszor a megtámadott ítélet 237. és 238. pontjában a Törvényszék arra az álláspontra helyezkedett, hogy „a Weichert által egy német bíróság előtt, a Weichert és a WAL között folyó eljárásban 2002. május 15-én előterjesztett ellenkérelemből származó kivonat[,] [amelyben] az az állítás szerepel, hogy a Weichert gazdasági hozzáadott értéke – nevezetesen a beszerzések, a marketing és a logisztika – teljes egészében a beltagoknak volt betudható, [és hogy] a WAL szerepe a társaságon belül pedig a vagyoni hozzájárulásra korlátozódott[,] [...] nem zárja ki a meghatározó befolyás gyakorlásának megállapítását”.
- 132 Negyedszer a megtámadott ítélet 260. pontjában a Törvényszék a Del Monte és a Weichert beszámolóinak konszolidálásának hiányával kapcsolatban megállapította, hogy „az ilyen konszolidáció hiánya nem feltétlenül jelenti azt, hogy [...] semmilyen körülmények között nem lehet a meghatározó befolyás létezését megállapítani”.
- 133 Márpedig, ha a bizonyítási teherre vonatkozó elveket megfelelően alkalmazta volna, a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia, hogy a kültag vétójoga, az a tény, hogy a Weichert árai nem feleltek meg a Del Monte elvárásainak, továbbá a Weichert által a német bíróságokhoz benyújtott beadványok, valamint a beszámolóik konszolidálásának hiánya a Bizottság azon megállapításával kapcsolatban, hogy a Del Monte meghatározó befolyást gyakorolt a Weichertre, kellő kételyt ébresztett-e ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy e megállapítás nem tett eleget a megkövetelt bizonyítási szintnek.
- 134 A Weichert és a Bizottság vitatja a Del Monte érvelését.

A Bíróság álláspontja

- 135 Meg kell állapítani, hogy a Del Monte által a harmadik jogalapjának alátámasztása érdekében előadott érvelés a megtámadott ítélet téves értelmezéséből ered.
- 136 Mindenekelőtt ugyanis, amint azt a Del Monte is elismeri, a megtámadott ítélet 104. és 221. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy a Törvényszék úgy tekintette, hogy az azzal kapcsolatos bizonyítási teher, hogy a Del Montét a Weichert által elkövetett jogsértésért együttes felelősség terheli, a Bizottságra hárul.

- 137 Ezt követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 98–220. pontjában megvizsgálta, hogy a Bizottság eleget tett-e az említett bizonyítási tehernek, és megállapította, hogy azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság támaszkodott, alátámasztják az említett együttes felelősséget.
- 138 Végül az említett ítélet 222–265. pontjában a Törvényszék megvizsgálta, hogy a Del Monte által előterjesztett bizonyítékok és érvek cáfolják-e a Bizottság azon megállapítását, miszerint a Weichert által elkövetett jogsértés betudható a Del Monténak.
- 139 Márpedig, amint a főtanácsnok az indítványának 117. pontjában kiemelte, az ilyen vizsgálat egyáltalán nem jár a bizonyítási teher megfordításával.
- 140 A bizonyítási teher ilyen megfordításával nem jár az sem, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 113. és 208. pontjában elvetette a Del Monte azon feltevését, miszerint az e pontokban említett körülmények kizárják azt, hogy a Del Monte a Weichertre ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Az említett pontokban ugyanis a Törvényszék csupán válaszolt a Del Monténak a jogsértés betudhatóságára vonatkozó állításaira.
- 141 Ebből következik, hogy a C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés harmadik jogalapját el kell utasítani.

A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek az in dubio pro reo elvére alapított, negyedik jogalapjáról

A felek érvei

- 142 A Del Monte úgy érvel, hogy a Törvényszék megsértette az *in dubio pro reo* elvét, amikor megállapította a Weichert magatartásáért való felelősségét annak ellenére, hogy az ügy iratai kételyt ébresztettek azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a Del Monte meghatározó befolyást gyakorolt-e a Weichertre, vagy sem.
- 143 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Bizottságnak kellően pontos és egybehangzó bizonyítékokat kell beszereznie azon szilárd meggyőződésének alátámasztásához, hogy az állítólagos jogsértés megtörtént. Amennyiben önmagában egyetlen bizonyíték sem támasztja alá e meggyőződést, a valószínűsítő körülmények csoportjának kell a maga összességében e követelménynek megfelelnie.
- 144 A jelen ügyben számos elem kétségessé teszi azon állítást, miszerint lényegében a Del Monte határozta meg a Weichert által az érintett piacon tanúsított magatartást. A Törvényszék kétségkívül mindezen elemet azzal az indokkal vetette el, hogy azok szerinte nem bizonyítják a meghatározó befolyás hiányát. Márpedig, még ha ez így is lenne, az, hogy az említett elemek kétségessé teszik a Bizottság meghatározó befolyásra vonatkozó megállapítását, igazolta volna az *in dubio pro reo* elvének alkalmazását.
- 145 A Weichert szerint a Del Monte a Törvényszék ténybeli értékelését kérdőjelezi meg, amelyből kitűnik, hogy a Del Monte által hivatkozott elemek egyike sem teszi eléggé kétségessé a Bizottság megállapítását.
- 146 A Bizottság is úgy véli, hogy mivel a Del Monte a bizonyítékok újbóli értékelését kívánja elérni, e jogalap elfogadhatatlan. Egyébiránt úgy véli, hogy a Del Monte érveinek a Törvényszék általi értékeléséből következik, hogy a Törvényszék azon az állásponton volt, hogy a bizonyítékok jogilag megkövetelt módon alátámasztják a meghatározó befolyás gyakorlását, anélkül hogy e tekintetben bármilyen kételynek adott volna hangot.

A Bíróság álláspontja

- 147 A Del Monte negyedik jogalapjának elfogadhatóságát illetően ki kell emelni, hogy a Del Monte azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amely téves jogalkalmazás az *in dubio pro reo* elvének megsértésében áll, és ennél fogva e jogalap elfogadható.
- 148 Érdemben elegendő azt megállapítani, hogy a Törvényszék a rendelkezésére álló bizonyítékok összességéből arra következtetett, hogy a Del Monte a jogsértés időszakában meghatározó befolyást gyakorolt a Weichertre.
- 149 Márpedig, mivel a Törvényszék értékelése egyrészt meggyőző, tehát bárminemű kételytől mentes volt, valamint másrészt azt nem jellemzi téves jogalkalmazás, amint az az első jogalap vizsgálata keretében megállapításra került, meg kell állapítani, hogy az *in dubio pro reo* elvének alkalmazási feltételei a jelen ügyben nem teljesültek.
- 150 Ebből következik, hogy a C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés negyedik jogalapja teljesen alaptalan, így azt el kell utasítani.

A C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek az egységes és folyamatos jogsértés fennállásának hiányára alapított, ötödik jogalapjáról

A felek érvei

- 151 A Del Monte úgy véli, hogy a Törvényszék megsértette az EK 81. cikk (1) bekezdését, amikor megállapította, hogy a Del Monte a Dole-lal és a Chiquitával együtt egységes és folyamatos jogsértésben vett részt, miközben elismerte, hogy a Weichert nem tudott a Chiquita és a Dole közötti információcseréről. A Törvényszéknek a megtámadott ítélet 590–651. pontjában kifejtett érvelése azon alapul, hogy az egyrészt a jogsértő magatartásra, másrészt pedig a felelősségre vonatkozó elemzését mesterségesen szétválasztja, mivel a szubjektív elemre csak a felelősséggel összefüggésben tér ki.
- 152 A Del Monte szerint ugyanis az, hogy a Weichert nem tudott az említett információcseréről, nem csupán egy, a bíróság összegének megállapítását befolyásoló enyhítő körülmény, hanem kulcsfontosságú elem annak meghatározásakor, hogy fennállt-e egységes és folyamatos jogsértés. Az összehangolt magatartások csak akkor minősülnek egységes és folyamatos jogsértésnek, ha bizonyítható, hogy a vállalkozások közös célt követtek, és tudtak az egész kartellben való részvétellel járó kockázatokról, és/vagy azokra felkészültek, illetve elfogadták azokat. E kritérium tehát objektív és szubjektív elemeket is tartalmaz, a szubjektív elem a Weichert esetében azonban nem teljesül.
- 153 A Weichert egyetért a Del Monte érvelésével, és hozzáteszi, hogy a Törvényszék, amikor a megtámadott ítélet 593. pontjában megállapította, hogy a Dole és a Chiquita közötti, valamint a Dole és a Weichert közötti kétoldalú megbeszélések egymáshoz kapcsolódtak és egymást kiegészítették, kizárólag arra a körülményre támaszkodott, hogy a Dole mindkét fajta megbeszélésen részt vett. Márpedig, amennyiben ez elegendő lenne, az EK 81. cikkbe ütköző kétoldalú megbeszélések egész sorát egységes és folyamatos jogsértésnek lehetne tekinteni.
- 154 A Weichert úgy véli, hogy e téves jogalkalmazás miatt teljes egészében meg kell semmisíteni a vitatott határozatot, mivel az egységes és folyamatos jogsértés megállapítása nem választható el e határozat többi részétől.
- 155 A Bizottság vitatja a Del Monte és a Weichert érvelését.

A Bíróság álláspontja

- 156 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértése nemcsak elszigetelt cselekmény eredménye lehet, hanem cselekmények sorozata, vagy akár folyamatos magatartás eredménye is, miközben a cselekmények sorozata vagy a folytatólagos magatartás egyes elemei önmagukban is az említett rendelkezés megsértésének minősülhetnek. Így amennyiben a különböző cselekmények – azonos, a közös piacon belüli versenyt torzító tárgyuk alapján – „átfogó terv” keretébe illeszkednek, a Bizottság az e cselekmények miatti felelősséget jogszerűen róhatja fel az összességében figyelembe vett jogsértésben való részvétel alapján (Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 157 Így az a vállalkozás, amely az ilyen egységes és összetett jogsértésben saját magatartása révén vett részt, amely magatartás az EK 81. cikk (1) bekezdése értelmében vett versenyellenes célú megállapodás vagy összehangolt magatartás fogalmába tartozik, és amely a jogsértés egészének megvalósításához való hozzájárulásra irányult, az említett jogsértésben való részvételének teljes időszakát illetően felelősségre vonható azon magatartásokért is, amelyeket ugyanezen jogsértés keretében más vállalkozások tanúsítottak. Ez a helyzet áll fenn akkor, ha bizonyított az, hogy az említett vállalkozás saját magatartásával hozzá kívánt járulni a valamennyi résztvevő által követett közös célokhoz, és tudomása volt a más vállalkozások által azonos célok elérése végett tervezett vagy ténylegesen megvalósított jogsértő magatartásokról, illetve e magatartásokat ésszerűen előre láthatta, és kész volt azok kockázatát elfogadni (Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 158 Így lehetséges, hogy valamely vállalkozás közvetlenül részt vett az egységes és folyamatos jogsértést képező versenyellenes magatartások összességében, amely esetben a Bizottság jogosult megállapítani az összes magatartásért, és ennél fogva az e jogsértés egészéért fennálló felelősségét. Az is megtörténhet, hogy valamely vállalkozás csupán az egységes és folyamatos jogsértést képező versenyellenes magatartások egy részében vett közvetlenül részt, ám tudomása volt a kartell többi résztvevője által azonos célok elérése végett tervezett vagy ténylegesen megvalósított többi jogsértő magatartásról, illetve e magatartásokat ésszerűen előre láthatta, és kész volt azok kockázatát elfogadni. Ilyen esetben a Bizottság jogosult arra, hogy az ilyen jogsértést képező versenyellenes magatartások összességéért és következésképpen a jogsértés egészéért fennálló felelősséget is betudja e vállalkozásnak (Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 43. pont).
- 159 Amennyiben viszont a vállalkozás közvetlenül részt vett egy vagy több, egységes és folyamatos jogsértést képező versenyellenes magatartásban, ám nem bizonyított, hogy saját magatartásával hozzá kívánt volna járulni a kartell többi résztvevője által követett közös célokhoz, és hogy tudomása lett volna az e résztvevők által azonos célok elérése végett tervezett vagy ténylegesen megvalósított többi jogsértő magatartásról, illetve hogy e magatartásokat ésszerűen előre láthatta, és kész volt azok kockázatát elfogadni, a Bizottság csak arra jogosult, hogy az olyan magatartásokért fennálló felelősségét tudja be e vállalkozásnak, amelyekben közvetlenül részt vett, valamint az olyan, a többi résztvevő által az övével azonos célok elérése végett tervezett vagy ténylegesen megvalósított magatartásokért, amelyekkel kapcsolatban bizonyított, hogy azokról tudomása volt, vagy azokat ésszerűen előre láthatta, és kész volt azok kockázatát elfogadni (Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 44. pont).
- 160 Következésképpen a jelen ügyben a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy az a körülmény, hogy a Weichert nem tudott a Dole és a Chiquita közötti információcseréről, és arról nem is kellett tudnia, nem fosztja meg egységes és folyamatos jellegétől a megállapított jogsértést, amely azonban nem tudható be teljes egészében e társaságnak.
- 161 Ebből következik, hogy a C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés ötödik jogalapját és következésképpen a Del Monte által benyújtott fellebbezést el kell utasítani.

A Bizottság C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéséről

A Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekéről

A felek érvei

- 162 A jelen ítélet 48. és 49. pontjában kifejtett megfontolásokból a Bizottság és a Del Monte megkérdőjelezi a Weichert válaszbeadvány benyújtásához fűződő érdekét.
- 163 A Weichert vitatja a Bizottság és a Del Monte érvelését.

A Bíróság álláspontja

- 164 Amint a jelen ítélet 51. pontjában kiemelésre került, az eljárási szabályzat 172. cikke értelmében a fellebbezés kézbesítésétől számított két hónapon belül a Törvényszék előtti szóban forgó ügyben részt vevő, a fellebbezésnek való helyt adásban vagy a fellebbezés elutasításában érdekelt felek válaszbeadványt nyújthatnak be.
- 165 A jelen ügyben a Bizottság és a Del Monte álláspontjával ellentétben nyilvánvaló, hogy a Weichertnek érdeke fűződik a Bizottság fellebbezésének elutasításához. Abban az esetben ugyanis, ha a Bíróság helyt adna e fellebbezésnek, azon bírság összege, amelynek megfizetéséért a Weichert egyetemlegesen felelős, magasabb lehetne, így a Weichertnek érdeke fűződik ahhoz, hogy az ezzel kapcsolatos valamennyi jogkérdésben észrevételeket terjesszen elő.
- 166 Ennélfogva meg kell állapítania, hogy a Weichertnek érdeke fűződik válaszbeadvány benyújtásához.

A C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés arra alapított első jogalapjáról, hogy a Weichertet a Bizottság számára történő információközlésre vonatkozó jogi kötelezettség terheli

A felek érvei

- 167 A Bizottság úgy érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 840–853. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Weichert által a közigazgatási eljárásban közölt információk indokolják a vitatott határozatban kiszabott bírság csökkentését.
- 168 A Bizottság megjegyzi, hogy az iránymutatás 29. pontja szerint az 1/2003 rendelet 23. cikke alapján kiszabandó bírság alapösszege csökkenthető különösen akkor, ha az érintett vállalkozás hatékonyan, és pedig a jog által előírt együttműködési kötelezettségein túl együttműködik a Bizottsággal.
- 169 Márpedig a Bizottság szerint a vállalkozások kötelesek az 1/2003 rendelet 18. cikke alapján küldött információkérésekre válaszolni, mivel e rendelkezés nem biztosít az érintett vállalkozások számára semmilyen jogot arra, hogy e kérések teljesítése alól kivonják magukat, és aktív együttműködési kötelezettségnek veti alá őket. Így a Bizottság jogosult a vállalkozást arra kötelezni, hogy adjon meg számára minden szükséges, olyan tényekre vonatkozó információt, amelyekről tudomással bírhat, és szükség esetén közölje vele az azokkal kapcsolatos dokumentumokat.
- 170 Ennélfogva egy olyan vállalkozás, amely a Bizottság információkérésére válaszolva információkkal szolgál, nem lépi túl azt az együttműködést, amelyre az említett rendelkezés értelmében köteles, és az ennek keretében szolgáltatott információk nem minősülnek olyan önkéntes együttműködésnek, amelyet az érintett vállalkozásra kiszabott bírság csökkentésével kellene jutalmazni.

- 171 A Törvényszék állandó ítélkezési gyakorlatából így kitűnik, hogy azon együttműködés, amely nem haladja meg a vállalkozást az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében terhelő kötelezettségeket, nem jogosít az e vállalkozással szemben kiszabandó bírság semmilyen csökkentésére, függetlenül attól, hogy az információkat e rendelet 18. cikkének (2) bekezdése értelmében, vagy pedig az e rendelkezés (3) bekezdése alapján hozott határozat útján kérték-e.
- 172 A Bizottság hozzáteszi, hogy az a vállalkozás, amely csupán arra szorítkozik, hogy eleget tegyen az említett rendelet alapján öt terhelő együttműködési kötelezettségeknek, nem tanúskodik a Bíróságnak az engedékenységi közleményre vonatkozó ítélkezési gyakorlata értelmében vett valódi együttműködés szellemiségéről.
- 173 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a vállalkozásoknak a kartellek Bizottságnak való bejelentésére való ösztönzése révén a kartellek destabilizálásában, valamint a bizonyítékok szolgáltatása révén a Bizottság feladatának megkönnyítésében álló célkitűzéseket komolyan veszélyeztetné az, ha azok a vállalkozások, amelyek nem szolgáltatnak önként információkat, hanem csupán a vizsgálati intézkedésekre való válaszadásra szorítkoznak, szintén részesülhetnének a bírság csökkentésében, ha információik hasznosnak bizonyulnak.
- 174 A Bizottság megjegyzi, hogy az információkérésekre válaszolva adott információk számos esetben hasznosak a vizsgálat tárgyát képező jogsértés bizonyításához, mivel e vizsgálati eszköznek éppen az a célja, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára az általa hasznosnak ítélt információk megszerzését.
- 175 Végül a Bizottság úgy véli, hogy az ügy érdemben való eldöntését a per állása megengedni, és azt kéri, hogy a Bíróság a Weicherttel és a Del Montéval szemben egyetemlegesen kiszabott bírság végső összegét 9 800 000 euróban állapítsa meg.
- 176 A Del Monte és a Weichert ezzel szemben azzal érvel, hogy a Bizottság érvelése a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, mivel a Törvényszék az említett ítélet 834–839. pontjában megvizsgálta a Weichert együttműködésének önkéntes jellegét, és ezen ítélet 840. pontjában megállapította, hogy az említett együttműködés önkéntes volt, mivel az nem az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése szerinti határozatra, hanem az e rendelkezés (2) bekezdése értelmében vett egyszerű információkérésre válaszolva valósult meg.
- 177 Egyébiránt a Del Monte és a Weichert úgy véli, hogy nem létezik az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése szerinti egyszerű információkérésre való válaszadásra vonatkozó jogi kötelezettség. Hangsúlyozzák, hogy csak az e rendelkezés (3) bekezdése szerinti határozat keletkeztet végrehajtható jogi kötelezettséget, csak ezt lehet keresettel megtámadni, és válaszadás hiányában csak ez vonhatja maga után az e rendelet 23. és 24. cikke szerinti szankciókat. Egyszerű információkérés esetén a válaszadás hiánya nem von maga után sem bírságot, sem pedig kényszerítő bírságot. Ezenkívül az EUMSZ 288. cikk szerint kizárólag a rendeletek, az irányelvek és a határozatok kötelezőek. Ennélfogva, amikor valamely vállalkozás nem válaszol egy ilyen kérésre, a Bizottság határozat elfogadásával hozhat létre jogi kötelezettséget.
- 178 A Del Monte és a Weichert úgy véli továbbá, hogy a Törvényszék gyakorolta a bírságok felülvizsgálata területén rendelkezésére álló korlátlan felülvizsgálati jogkörét, és a Törvényszéket nem kötik a Bizottság iránymutatásai. Ennélfogva a Bizottság nem érvelhet megalapozottan azzal, hogy a nyújtott csökkentés veszélyezteti a 2002. évi engedékenységi közlemény alkalmazását, és e csökkentés nem vitatható azzal az indokkal, hogy az nem felel meg a Bizottság valamely közleményének. A Törvényszék már egyszerű információkérésre való válaszadás esetén is nyújtott bírságcsökkentéseket, és a Bíróság e gyakorlatot sosem kifogásolta.

179 Végül a Del Monte és a Weichert úgy véli, hogy a Bizottságnak a bírságai elrettentő hatásával kapcsolatos félelmei nem elfogadhatók, mivel a Törvényszék a bírság alapösszegét 2%-kal csökkentette. Ráadásul a Bizottság, amennyiben az ilyen csökkentéseket el akarja kerülni, az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján határozatot hozhat. Az információkérésre válaszoló vállalkozások jelentősen megkönnyítik a vizsgálatokat, és lemondanak bizonyos eljárási jogokról.

A Bíróság álláspontja

180 A megtámadott ítélet 840–853. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a Weichertnek az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése alapján való információkérésre adott válasza indokolttá teszi e társaság közigazgatási eljárás folyamán való együttműködése címén a bírságcsökkentés megítélését.

181 E tekintetben a Bizottság, amikor az említett rendelet 18. cikkének (2) bekezdése alapján egyszerű információkérést küld a vállalkozás vagy a vállalkozások társulása részére, közli a kérelem jogalapját és célját, meghatározza, milyen információra van szükség, és meghatározza azt a határidőt, amelyen belül az információt be kell nyújtani.

182 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a Weichertet nem az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében vett alakszerű határozatban kötelezték információk benyújtására, hanem az e rendelet 18. cikkének (2) bekezdése szerinti egyszerű információkérés révén szólították fel arra.

183 Márpedig, mivel a Weichert az egyszerű információkérésre való válaszadásra szorítkozott, meg kell állapítani, hogy nem szolgált információval a Bizottság részére anélkül, hogy arra ne szólították volna fel.

184 E tekintetben, amint a főtanácsnok az indítványának 246. pontjában kiemelte, csak akkor indokolt a bírságnak a 2002. évi engedékenységi közlemény szerinti csökkentése, ha a vállalkozás kérés nélkül látja el a Bizottságot információkkal. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az érintett vállalkozás magatartásának nem csupán elő kell segítenie a Bizottságnak a jogsértés fennállásának megállapítására irányuló feladatát, hanem a valódi együttműködés szellemiségéről is kell tanúskodnia (lásd ebben az értelemben: Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 395. és 396. pont; Schenker & Co. és társai ítélet, C-681/11, EU:C:2013:404, 48. pont).

185 Bármely más értelmezés veszélyeztetné mind az engedékenységi program célját, mind pedig ösztönző hatását, mivel egyrészt azzal járna, hogy a kartell valamennyi tagja bírságcsökkentésben részesülne, mihelyt a Bizottság számára annak kérésére hasznos információkkal és/vagy bizonyítékokkal szolgált, másrészt pedig arra ösztönözné a vállalkozásokat, hogy kivárá magatartást tanúsítsanak, ahelyett hogy a Bizottságot saját kezdeményezésükre mielőbb és teljes körűen ellátnák ilyen információkkal és bizonyítékokkal.

186 Ennélfogva a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 840–853. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése szerinti információkérésre adott válasz indokolja a bírság csökkentését.

187 Ezenkívül, amint a megtámadott ítélet 853–856. és 880. pontjából kitűnik, a Törvényszék ugyanígy tévesen alkalmazta a jogot, amikor korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a Del Monte és a Weichert bírságát 10%-kal csökkentette a Weichertnek a közigazgatási eljárás során tanúsított együttműködése címén, noha a Weichert magatartása nem tekinthető úgy, hogy az a valódi együttműködés szellemiségéről tanúskodik.

188 E körülmények között a Bizottság C-294/13. P. sz. ügyben hivatkozott első jogalapjának helyt kell adni, és a megtámadott ítélet rendelkező részének első pontját hatályon kívül kell helyezni.

A C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés arra alapított második jogalapjáról, hogy a Del Monte és a Weichert között a közigazgatási eljárás során nem állt fenn gazdasági egység

- 189 Mivel a Bizottság a második jogalapot másodlagosan hozta fel, és mivel az első jogalapnak a Bíróság helyt adott, a második jogalapot nem szükséges megvizsgálni.

A Weichert és a Del Monte C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezéseiről

A felek érvei

- 190 Amennyiben a Bíróság helyt adna a Bizottság C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezése első jogalapjának, a Del Monte úgy véli, hogy meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a Bizottság információkérései megkövetelték-e, hogy a Weichert elismerje, hogy megsértette az EK 81. cikket. Mivel a Törvényszék nem határozott arról a kérdéstről, hogy a Weichertnek joga volt-e a válaszadás megtagadására azon oknál fogva, hogy az információkérések önvád jellegű nyilatkozatokra vonatkoztak, a megtámadott ítéletet téves jogalkalmazással hozták meg.
- 191 A Weichert is úgy érvel, hogy amennyiben az információkérések a válaszadásra vonatkozó jogi kötelezettséget tartalmaznak, érvényesül az önvádra kötelezés tilalma, és a Törvényszék azon észrevétele, miszerint a Weichert nem volt jogosult arra, hogy e tilalomra hivatkozzon, már nem védhető. Ugyanis, mivel arra kérték a Weichertet, hogy fejtse ki részletesen, miről tárgyaltak az árképzést megelőző kétoldalú megbeszéléseken, és mivel a Bizottság azt feltételezte, hogy a megbeszélések célja a verseny korlátozása volt, a kérdések magukban hordozták a Weichert arra való kötelezését, hogy ismerje el a jogsértést, amelyet a Bizottságnak kellett bizonyítania.
- 192 A Bizottság vitatja a Weichert és a Del Monte érvelését. Ezenkívül úgy véli, hogy a Weichert C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezése elfogadhatatlan.

A Bíróság álláspontja

- 193 A Bíróság feladata megvizsgálni, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás a jelen ügy körülményei között indokolja-e a Weichert C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezésének érdemben való elutasítását, anélkül hogy a Bíróság határozná a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról (lásd ebben az értelemben: Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. pont).
- 194 Meg kell állapítani, hogy ez az eset áll fenn. Ugyanis, még ha az említett elfogadhatatlansági kifogásnak helyt is kellene adni, érdemben meg kellene vizsgálni a Del Monte érveit, amelyek lényegében megegyeznek a Weichert által előadott érvekkel.
- 195 Márpedig e tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az önvádra kötelezés tilalmát nem érintik az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése alapján való információkérések (lásd ebben az értelemben: Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 35. pont; Erste Group Bank és társai kontra Bizottság ítélet, C-125/07 P, C-133/07 P és C-137/07 P, EU:C:2009:576, 272. pont).
- 196 Az ilyen alapon kért információ előírt határidőn belüli benyújtásának elmulasztása ugyanis nem vezethet az 1/2003 rendelet 23. cikke, illetve 24. cikke alapján alkalmazott bírság vagy kényszerítő bírság kiszabásához. Az egyszerű információkérés így különbözik az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján hozott alakszerű határozattól, amely vonatkozásában e rendelet a válaszadás elmulasztása esetére előírja pénzügyi szankciók kiszabását.
- 197 A jelen ügyben így elegendő azt megállapítani, hogy a Bizottság a Weicherttel szemben nem hozott az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében vett határozatot.

- 198 E körülmények között a Weichert és a Del Monte nem hivatkozhat sikeresen a Weichert azon jogára, hogy a Bizottság nem kötelezheti a jogsértésben való részvételének beismerésére (lásd ebben az értelemben: Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 35. pont; Erste Group Bank és társai kontra Bizottság ítélet, C-125/07 P, C-133/07 P és C-137/07 P, EU:C:2009:576, 272. pont).
- 199 Ebből következik, hogy a Weichert és a Del Monte C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezéseit el kell utasítani.

Az elsőfokú eljárásról

- 200 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése szerint a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.
- 201 A jelen ügyben, mivel csak a megtámadott ítélet rendelkező részének a bírság összegére vonatkozó első pontját kell hatályon kívül helyezni, a Bíróság rendelkezik az ezen összegről való végleges határozathozatalhoz szükséges információkkal.
- 202 E tekintetben a jelen ítélet 187. pontjában megállapított téves jogalkalmazás kijavítása érdekében, valamint a jelen ítélet 183–185. pontjában szereplő megfontolásokra tekintettel, a Törvényszék által a Weichert közigazgatási eljárás során tanúsított együttműködése címén nyújtott 10%-os bírságcsökkentést vissza kell vonni, és ennél fogva a bírság összegét 9 800 000 euróban kell megállapítani.

A költségekről

- 203 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, vagy ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.
- 204 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 205 Ugyanezen szabályzat 140. cikkének (3) bekezdése értelmében, amely a 184. cikk (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság elrendelheti, hogy a beavatkozó fél maga viselje saját költségeit.
- 206 Mivel a Del Monte és a Weichert valamennyi eljárásban pervesztes lett, és mivel a Bizottság ezen eljárások mindegyikében kérte e társaságok költségviselésre való kötelezését, azokat kötelezni kell a költségek viselésére. A Weichertet azonban kötelezni kell a Del Monte és a Bizottság által indított eljárásokkal összefüggésben felmerült saját költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a C-293/13. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezést, valamint a C-293/13. P. és C-294/13. P. sz. ügyekben benyújtott csatlakozó fellebbezéseket elutasítja.**
- 2) **A Bíróság a Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság ítélet (T-587/08, EU:T:2013:129) rendelkező részének 1) pontját hatályon kívül helyezi.**
- 3) **A Bíróság az [EK] 81. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39 188 – „banán”-ügy) 2008. október 15-én hozott C(2008) 5955 bizottsági határozat 2. cikkének c) pontjában kiszabott bírság összegét 9 800 000 euróban állapítja meg.**
- 4) **A Bíróság a Fresh Del Monte Produce Inc.-t kötelezi egyrészt a C-293/13. P. és C-294/13. P. ügyekben benyújtott fellebbezésekkel, valamint másrészt a C-294/13. P. sz. ügyben benyújtott csatlakozó fellebbezésével összefüggésben felmerült költségek viselésére, kivéve az Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG részéről felmerült költségeket, amely társaság viseli az említett valamennyi eljárással összefüggésben felmerült saját költségeit.**
- 5) **Az Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG viseli a C-293/13. P. és C-294/13. P. sz. ügyekben benyújtott csatlakozó fellebbezéseivel összefüggésben felmerült költségeket.**

Aláírások